

Hur Amerika slog ut Nord Stream-rörledningen

New York Times kallade det ett "mysterium", men USA genomförde en sjöoperation som hölls hemlig - fram till nu!

Av SEYMOUR HERSH

8 FEB 2023

U.S. Navy's Diving and Salvage Center kan hittas på en plats som är lika obskyr som dess namn - längs det som en gång var en landsväg på landsbygden i Panama City, en nu blomstrande semesterort i Floridas sydvästra panhandle, 11 mil söder om Alabamas gräns. Centrets komplex är lika obeskrivligt som dess läge - en trist betongstruktur efter andra världskriget som ser ut som ett yrkesgymnasium på västra sidan av Chicago. En myntdriven tvättomat och en dansskola ligger tvärs över vad som nu är en fyrfilig väg.

Centret har utbildat mycket skickliga djupvattensdykare i decennier som, en gång tilldelade amerikanska militärenheter över hela världen, är kapabla till teknisk dykning för att göra nytta – med hjälp av C4-sprängämnen för att rensa hamnar och stränder från skräp och oexploderade förordningar – samt de dåliga, som att spränga utländska oljerigggar, nedsmutsning av insugningsventiler för undervattenskraftverk, förstöra lås på viktiga sjöfartskanaler.

Panama City Center, som har den näst största inomhuspoolen i Amerika, var den perfekta platsen för att rekrytera de bästa och mest tystlåtna studenterna från dykskolan som framgångsrikt gjorde förra sommaren vad de hade fått tillstånd att göra 260 fot under ytan av Östersjön.

I juni förra året, placerade marinens dykare, som opererade under täckmantel av en allmänt uppmärksammas midsommar Natoövning känd som BALTOPS 22, de fjärrutlösta sprängämnen som tre månader senare förstörde tre av de fyra Nord Stream-rörledningarna, enligt en källa med direkt kunskap om verksamhetsplaneringen.

Två av rörledningarna, som tillsammans var kända som Nord Stream 1, hade försett Tyskland och stora delar av Västeuropa med billig rysk naturgas i mer än ett decennium. Ett andra par rörledningar, kallat Nord Stream 2, hade byggts men var ännu inte i drift. Nu, med ryska trupper som samlas vid den ukrainska gränsen och det blodigaste kriget i Europa sedan 1945 i antågande, såg president Joseph Biden rörledningarna som ett medel för Vladimir Putin att sälja naturgas för sina politiska och territoriella ambitioner.

Tillfrågad om en kommentar sa Adrienne Watson, talesperson för Vita huset, i ett mejl: "Detta är falsk och fullständig fiktion." Tammy Thorp, talesman för Central Intelligence Agency, skrev på liknande sätt: "Detta påstående är helt och fullständigt falskt."

Bidens beslut att sabotera rörledningarna kom efter mer än nio månader av mycket hemlig debatt fram och tillbaka inom Washingtons nationella säkerhetsgemenskap om hur man bäst uppnår det målet. Under en stor del av den tiden var frågan inte om man skulle göra uppdraget, utan hur man skulle få det gjort utan någon tydlig aning om vem som var ansvarig.

Det fanns en viktig byråkratisk anledning till att förlita sig på utexaminerade från centrets hårda dykskola i Panama City. Dykarna tillhörde endast marinen och var inte medlemmar av America's Special Operations Command, vars hemliga operationer måste rapporteras till kongressen och informeras i förväg till senaten och husets ledning – det så kallade Gang of Eight. Biden-administrationen gjorde allt för att undvika läckor eftersom planeringen ägde rum sent under 2021 och under de första månaderna av 2022.

President Biden och hans utrikespolitiska team – nationell säkerhetsrådgivare Jake Sullivan, utrikesminister Tony Blinken och Victoria Nuland, understatssekreterare för politik – hade varit högljudda och konsekventa i sin fientlighet mot de två rörledningarna, som löpte sida vid sida 750 mil under

Östersjön från två olika hamnar i nordöstra Ryssland nära den estniska gränsen, och passerar nära den danska ön Bornholm innan de slutar i norra Tyskland.

Den direkta vägen, som kringgick alla behov av att transitera Ukraina, hade varit en välsignelse för den tyska ekonomin, som åtnjöt ett överflöd av billig rysk naturgas – tillräckligt för att driva sina fabriker och värma upp sina hem samtidigt som det gjorde det möjligt för tyska distributörer att sälja överskottsgas, med vinst, i hela Västeuropa. Åtgärder som kan spåras till administrationen skulle bryta mot USA:s löften om att minimera direkta konflikter med Ryssland. Sekretess var viktigt.

Från dess tidigaste dagar sågs Nord Stream 1 av Washington och dess antiryska NATO-partner som ett hot mot västerländsk dominans. Holdingbolaget bakom det, Nord Stream AG, bildades i Schweiz 2005 i samarbete med Gazprom, ett börsnoterat ryskt företag som producerar enorma vinster för aktieägarna som domineras av oligarker som är kända för att vara i Putins ledband. Gazprom kontrollerade 51 procent av företaget, med fyra europeiska energiföretag – ett i Frankrike, ett i Nederländerna och två i Tyskland – som delade på de återstående 49 procenten av lagret och hade rätten att kontrollera nedströmsförsäljningen av den billiga naturgasen till lokala distributörer i Tyskland och Västeuropa. Gazproms vinster delades med den ryska regeringen, och statens gas- och oljeintäkter uppskattades under vissa år uppgå till så mycket som 45 procent av Rysslands årliga budget.

Amerikas politiska farhågor var verkliga: Putin skulle nu ha en ytterligare och välbehövlig viktig inkomstkälla, och Tyskland och resten av Västeuropa skulle bli beroende av lågkostnadsnaturgas från Ryssland – samtidigt som Europas beroende av Amerika minskade. I själva verket är det precis vad som hände. Många tyskar såg Nord Stream 1 som en del av befrielsen av förre förbundskanslern Willy Brandts berömda Ostpolitik-teori, som skulle göra det möjligt för Tyskland efter kriget att rehabilitera sig själv och andra europeiska nationer som förstördes under andra världskriget, bland annat genom att använda billig rysk gas för att driva en välmående västeuropeisk marknads- och handelsekonomi.

Nord Stream 1 var tillräckligt farlig, enligt NATO och Washington, men Nord Stream 2, vars konstruktion färdigställdes i september 2021, skulle, om den godkändes av tyska tillsynsmyndigheter, fördubbla mängden billig gas som skulle vara tillgänglig för Tyskland och Västeuropa. Den andra rörledningen skulle också ge tillräckligt med gas för mer än 50 procent av Tysklands årliga förbrukning. Spänningarna eskalerade ständigt mellan Ryssland och NATO, uppbackad av Biden-administrationens aggressiva utrikespolitik.

Motståndet mot Nord Stream 2 blossade på tröskeln till Biden-invigningen i januari 2021, när senatsrepublikanerna, ledda av Ted Cruz från Texas, upprepade gånger tog upp det politiska hotet om billig rysk naturgas under bekräftelseutfrågningen av Blinken som utrikesminister. Då hade en enad senat framgångsrikt antagit en lag som, som Cruz sa till Blinken, "stoppade rörledningen i dess spår." Det skulle bli ett enormt politiskt och ekonomiskt tryck från den tyska regeringen, då ledd av Angela Merkel, för att få den andra pipelinen online.

Skulle Biden stå upp mot tyskarna? Blinken sa ja, men tillade att han inte hade diskuterat detaljerna i den tillträdande presidentens åsikter. "Jag känner till hans starka övertygelse om att det här är en dålig idé, Nord Stream 2," sa han. "Jag vet att han ville att vi skulle använda alla övertygande verktyg som vi har för att övertyga våra vänner och partners, inklusive Tyskland, att inte gå vidare med det." Några månader senare, när konstruktionen av den andra rörledningen närmade sig slutförd, blinkade Biden. I maj, i en häpnadsväckande vändning, avstod administrationen från sanktionerna mot Nord Stream AG, med en tjänsteman från utrikesdepartementet som medgav att försöken att stoppa pipelinen genom sanktioner och diplomati "alltid hade varit ett långt skott."

Bakom kulisserna ska förvaltningstjänstemän ha uppmanat den ukrainska presidenten Volodymyr Zelensky, som då stod inför ett hot om rysk invasion, att inte kritisera flykten. Det fick omedelbara konsekvenser. Senatens republikaner, ledda av Cruz, tillkännagav en omedelbar blockad av alla Bidens

utrikespolitiska nominerade och försenade godkännandet av den årliga försvarspropositionen i månader, djupt in på hösten. Politico skildrade senare Bidens vändning om den andra ryska pipelinen som "det enda beslutet, utan tvekan mer än det kaotiska militära tillbakadragandet från Afghanistan, som har äventyrat Bidens agenda."

Administrationen tjafsade, trots att de fick uppskov med krisen i mitten av november, när Tysklands energitillsynsmyndigheter avbröt godkännandet av den andra Nord Stream-rörledningen. Naturgaspriserna steg med 8 % inom några dagar, mitt i växande rädsla i Tyskland och Europa för att avstängningen av rörledningen och den växande möjligheten till ett krig mellan Ryssland och Ukraina skulle leda till en mycket oönskad kall vinter. Det var inte klart för Washington var Olaf Scholz, Tysklands nyutnämnde kansler, stod. Månader tidigare, efter Afghanistans fall, hade Scholtz offentligt ställt sig bakom Frankrikes president Emmanuel Macrons uppmaning till en mer autonom europeisk utrikespolitik i ett tal i Prag – vilket tydligt antydde mindre beroende av Washington och dess tröga handlingar.

Under tiden hade ryska trupper stadigt och olycksbådande byggts upp vid Ukrainas gränser, och i slutet av december var mer än 100 000 soldater i position för att slå till från Vitryssland och Krim. Alarm växte i Washington, inklusive en bedömning från Blinken att dessa trupper kunde "fördubblas på kort tid."

Administrationens uppmärksamhet var återigen fokuserad på Nord Stream. Så länge som Europa förblev beroende av rörledningarna för billig naturgas var Washington rädd för att länder som Tyskland skulle vara ovilliga att förse Ukraina med de pengar och vapen det behövde för att besegra Ryssland. Det var i detta oroliga ögonblick som Biden bemyndigade Jake Sullivan att sammanföra en byråövergripande grupp för att komma på en plan. Alla alternativ skulle ligga på bordet. Men bara en skulle dyka upp.

PLANERINGEN

I december 2021, två månader innan de första ryska stridsvagnarna rullade in i Ukraina, sammankallade Jake Sullivan ett möte med en nybildad insatsstyrka – män och kvinnor från Joint Chiefs of Staff, CIA och stats- och finansdepartementen – och frågade efter rekommendationer om hur man ska svara på Putins förestående invasion.

Det skulle vara det första i en serie topphemliga möten, i ett säkert rum på översta våningen i Old Executive Office Building, intill Vita huset, som också var hemmet för presidentens Foreign Intelligence Advisory Board (PFIAB). Det var det vanliga pratstunden fram och tillbaka som så småningom ledde till en avgörande preliminär fråga: Skulle den rekommendation som gruppen vidarebefordrade till presidenten vara reversibel – såsom ytterligare ett lager av sanktioner och valutarestriktioner – eller oåterkalleliga – det vill säga kinetiska handlingar, som kunde inte ångras?

Det som blev tydligt för deltagarna, enligt källan med direkt kännedom om processen, är att Sullivan hade för avsikt att gruppen skulle komma med en plan för förstörelsen av de två Nord Stream-rörledningarna – och att han uppfyllde önskemålen från Presidenten.

SPELARE från vänster till höger var: Victoria Nuland, Anthony Blinken och Jake Sullivan.

Under de kommande mötena diskuterade deltagarna alternativen för en attack. Marinen föreslog att man skulle använda en nybeställd ubåt för att direkt anfälla rörledningen. Flygvapnet diskuterade att släppa bomber med fördröjda säkringar som kunde tändas på distans. CIA hävdade att vad som än gjordes så måste det vara hemligt. Alla inblandade förstod insatserna. "Det här är inga barngrejer", sa källan. Om attacken kunde spåras till USA, "det är en krigshandling."

Vid den tiden leddes CIA av William Burns, en mild före detta ambassadör i Ryssland som hade tjänstgjort som biträdande utrikesminister i Obama-administrationen. Burns auktoriserade snabbt en arbetsgrupp för byrån vars ad hoc-medlemmar inkluderade – av en slump – någon som var bekant med kapaciteten hos marinens djuphavsdykare i Panama City. Under de närmaste veckorna började medlemmar av CIA:s

arbetsgrupp att skapa en plan för en hemlig operation som skulle använda djuphavsdykare för att utlösa en explosion längs rörledningen.

Något liknande hade gjorts tidigare. År 1971 fick den amerikanska underrättelsetjänsten veta från ännu okända källor att två viktiga enheter i den ryska flottan kommunicerade via en undervattenskabel begravad i Okhotskhavet, på Rysslands Fjärran östkust. Kabeln länkade flottans regionala kommando till fastlandets högkvarter i Vladivostok.

Ett handplockat team av anställda från Central Intelligence Agency och National Security Agency samlades någonstans i Washington-området, under djup täckning, och utarbetade en plan, med hjälp av marinens dykare, modifierade ubåtar och ett räddningsfordon för djupubåtar, som lyckades, efter mycket trial and error, för att lokalisera den ryska kabeln. Dykarna planterade en sofistikerad avlyssningsapparat på kabeln som lyckades avlyssna den ryska trafiken och spelade in den på en bandspelare.

NSA fick reda på att högre ryska marinens officerare, övertygade om säkerheten för deras kommunikationslänk, chattade med sina kamrater utan kryptering. Inspelningsenheten och dess band måste bytas ut varje månad och projektet rullade på glatt i ett decennium tills det äventyrades av en 44-årig civil NSA-tekniker vid namn Ronald Pelton som talade flytande ryska. Pelton blev förrådd av en rysk avhoppare 1985 och dömdes till fängelse. Han betalades bara 5 000 dollar av ryssarna för sina avslöjanden om operationen, tillsammans med 35 000 dollar för andra ryska operativa uppgifter som han lämnade och som aldrig offentliggjordes.

Den där undervattensframgången, med kodnamnet Ivy Bells, var innovativ och riskabel, och producerade ovärderliga uppgifter om den ryska flottans avsikter och planering.

Ändå var den byråövergripande gruppen till en början skeptisk till CIA:s entusiasm för en hemlig djuphavssattack. Det fanns för många obesvarade frågor. Östersjöns vatten patrullerades hårt av den ryska flottan och det fanns inga oljeriggas som kunde användas som skydd för en dykoperation. Skulle dykarna behöva åka till Estland, tvärs över gränsen från Rysslands naturgaslastbryggor, för att träna inför uppdraget? "Det skulle vara mycket riskabelt", fick byrån höra.

Under hela "denna intrig", enligt källan, sa några arbetande killar i CIA och utrikesdepartementet, "Gör inte det här. Det är dumt och kommer att bli en politisk mardröm om det kommer ut." Icke desto mindre, i början av 2022, rapporterade CIA:s arbetsgrupp tillbaka till Sullivans interagency grupp: "Vi har ett sätt att spränga rörledningarna."

Det som kom sedan var fantastiskt. Den 7 februari, mindre än tre veckor före den till synes oundvikliga ryska invasionen av Ukraina, träffade Biden på sitt kontor i Vita huset den tyske förbundskanslern Olaf Scholz, som efter en del vacklande nu var fast i det amerikanska laget. Vid pressträffen som följde sa Biden trotsigt: "Om Ryssland invaderar . . . det kommer inte längre att finnas en Nord Stream 2. Vi kommer att få ett slut på det."

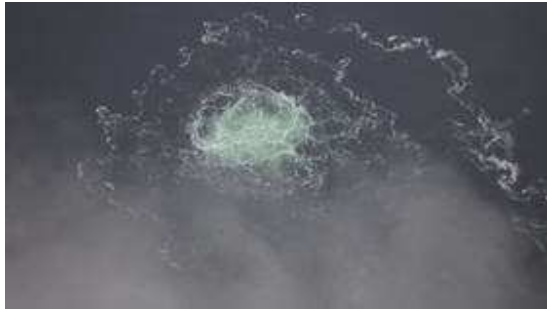
Tjugo dagar tidigare hade undersekreterare Nuland levererat i stort sett samma meddelande vid en briefing från utrikesdepartementet, med liten pressbevakning. "Jag vill vara väldigt tydlig för dig idag," sa hon som svar på en fråga. "Om Ryssland invaderar Ukraina kommer Nord Stream 2 på ett eller annat sätt inte att gå framåt."

.....

Följande är en omskrivning av dokumentet från samma journalist, så som det framställts i RT (Russia Today).

USA bakom Nord Stream-sabotage – legendarisk NYT-journalist

Washington "slog ut" de ryska gasledningarna, enligt
journalisten Seymour Hersh

FIL FOTO. Utsläpp av gas från en läcka på gasledningen Nord Stream 2 i Östersjön den 28 september 2022 i At Sea. © Kustbevakningen via Getty Images

Nord Streams rörledningar förstördes i september förra året av USA i en hemlig operation, har den Pulitzer-prisbelönade undersökande journalisten Seymour Hersh hävdad. Den legendariske reportern avslöjade bomben i en artikel som lades upp på hans nystartade blogg på Substack i onsdags.

Sprängämnen planterades vid rörledningarna redan i juni 2022 av dykare från amerikanska flottan under sken av NATO-övningen BALTOPS 22, rapporterade Hersh, med hänvisning till en källa med direkt kunskap om den operativa planeringen.

Journalisten noterade att han hade nått Vita huset och CIA för kommentarer, och båda avvisade bestämt påståendet att USA "slog ut" rörledningarna som *"fullständigt falska"*.

Bomberna detonerades tre månader senare den 26 september med en fjärrsignal som skickades via en ekolodsboj. Bojen släpptes nära Nord Streams rörledningar av ett av norska marinens P8-övervakningsplan, enligt rapporten.

Operationen kom till stånd efter månader av fram och tillbaka mellan Vita huset, CIA och militären, med tjänstemän som fokuserade på hur man inte lämnar några spår av USA:s inblandning i attacken. Planeringsprocessen började redan i december 2021, då en särskild arbetsgrupp skapades med direkt deltagande av USA:s nationella säkerhetsrådgivare Jake Sullivan.

"Marinförsvaret föreslog att man skulle använda en nybeställd ubåt för att anfälla rörledningen direkt. Flygvapnet diskuterade att släppa bomber med fördröjda säkringar som kunde tändas på distans. CIA hävdade att vad som än gjordes så måste det vara hemligt. Alla inblandade förstod vad som stod på spel", stod det i rapporten.

Källan sa till Hersh att alla inblandade förstod att operationen inte var några *"barngrejer"* utan faktiskt var en *"en krigshandling"*. Under hela *"allt detta intrig"* uppmanade vissa tjänstemän Vita huset att släppa idén

helt. *"Några arbetande killar inom CIA och utrikesdepartementet sa: 'Gör inte det här. Det är dumt och kommer att bli en politisk mardröm om det kommer ut"*, enligt källan.

Ursprungligen skulle sprängämnen ha en 48-timmars timer och var inställda på att planteras i slutet av BALTOPS22, rapporterade Hersh, med hänvisning till samma källa. Tvådagarsfördröjningen ansågs dock av Vita huset i slutändan vara för nära slutet av övningen, som beordrade arbetsgruppen att komma med en on-demand-metod för att detonera dem. Detta visade sig till slut vara ekolodsbojen.

President Joe Bidens administration har *"fokuserat"* på att äventyra Nord Streams rörledningar – till en början genom sanktioner, och i slutändan genom direkt sabotage – och ser det som nyckeln till att styra Europa till sin sak mitt i den då hotande konflikten i Ukraina, Hersh noterade:

"Så länge som Europa förblev beroende av rörledningarna för billig naturgas, var Washington rädd för att länder som Tyskland skulle vara ovilliga att förse Ukraina med de pengar och vapen det behövde för att besegra Ryssland", skrev han.

Moskva gav en liknande syn på händelsen kort efter sprängningarna, stämplade dem som en *"terroristattack"* och påstod att USA var den nation som gynnades mest av det, genom att påskynda Europas försök att avvänja sig från rysk gas.

Under hela sin karriär har Hersh rapporterat om många explosiva historier, inklusive krigsförbrytelser av den amerikanska militären och högprofilerade politiska skandaler. Att avslöja My Lai-massakern av amerikanska trupper i Vietnam gav journalisten Pulitzer-priset 1970. Andra anmärkningsvärda berättelser som Hersh rapporterade om inkluderar Watergate-skandalen, CIA:s illegala inhemska spionage, såväl som den amerikanska militärens tortyr och misshandel av fångar i Abu Ghraib-fängelset i Irak.